

Spm. nr. S 2609

Til økonomiministeren (9/5 2000) af:

Thorstein Theilgaard (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvor meget Danmarks Nationalbank samlet set tjente på støtteopkøb, tilbagekøb og renteforhøjelse i forbindelse med valutauroen i 1993 og 1998?«

Svar (23/5 2000)

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Under valutakriser køber Nationalbanken danske kroner til en lav kurs og sælger efterfølgende danske kroner igen, når kursen på danske kroner er steget, hvis valutakrisen vel at mærke ophører.

For at kunne forsvare den danske krone, er Nationalbanken imidlertid nødt til at have valutareserver til rådighed. Nationalbanken har derfor en løbende omkostning, der svarer til forskellen mellem ydelsen på finansieringen af valutareserverne og afkastet af placeringen af valutareserverne. Nationalbanken finansierer sig blandt andet ved at sælge statsobligationer og indskudsbeviser. Disse forrentes i forhold til den danske rente. Valutareserven består af udenlandske fordringer, der forrentes til den lave udenlandske rente.

Det er derfor ikke muligt på forhånd at sige, om det er en »overskudsforretning« for Nationalbanken, at være deltager i en valutakrise - selv når det lykkes at forsvare den danske krone. Det afhænger blandt andet af, hvor store valutareserver der er nødvendige, og hvor tit der opstår valutakriser. Det er heller ikke muligt at se isoleret på enkelte valutakriser og vurdere eventuelle indtægter herved.

Der er oplagt, at spekulanterne taber, når det lykkes for Nationalbanken at imødegå en valutakrise, idet de under krisen har solgt danske kroner mod udenlandsk valuta til en lav kurs. Deres tab er imidlertid beskedent i forhold til den mulige gevinst, hvis det rent faktisk lykkes for spekulanterne at fremtvinge en kursændring. Forholdet mellem det tab der risikeres og så de meget store potentielle gevinster er netop en af grundene til, at spekulation opstår.

Det største tab i forbindelse med valutakriser er imidlertid ikke hverken Nationalbankens eller spekulanternes eventuelle tab, men kan derimod være den samfundsmæssige omkostning, når Nationalbanken for at forsvare kronen er

nødt til at hæve renten. Hele samfundet rammes af de renteforhøjelser, som følger forsvaret af kronen. En højere rente reducerer blandt andet investeringerne.

Nationalbanken er hele tiden nødt til at være klar til at bruge rentevåbnet og at have reserver klar, og det koster i det lange løb samfundet dyrt. Samfundet er således den egentlige taber i forbindelse med en valutakrise.

Spm. nr. S 2811

Til økonomiministeren (25/5 2000) af:

Thorstein Theilgaard (SF):

»Vil ministeren oplyse hvor meget Danmarks Nationalbank samlet set tjente på støtteopkøb, tilbagekøb og renteforhøjelse i forbindelse med valutauroen i 1993 og 1998?«

Begrundelse

Økonomiministeren har i sit svar på spørgsmål nr. S 2609 kun forholdt sig til problemstillingen om gevinst/tab i forbindelse med valutakriser generelt. Det var imidlertid ikke det, spørgsmålet gik på. Spørgsmålet gik derimod specifikt på valutauroen i 1993 og 1998, hvorfor det er muligt at foretage en præcis opgørelse af gevinsterne. Det er baggrunden for at genfremsætte spørgsmålet.

Svar (2/6 2000)

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Spørgsmålet er en genfremsættelse af spørgsmål S 2609 som jeg besvarede den 23. maj 2000. Begrundelsen for genfremsættelsen af spørgsmålet er, at det tidligere svar kun forholdt sig til problemstillingen om gevinst/tab i forbindelse med valutakriser generelt og ikke indeholdt en præcis opgørelse af gevinsterne i forbindelse med valutauroen i 1993 og 1998.

Som tidligere anført er det ikke muligt at se isoleret på enkelte valutakriser og vurdere eventuelle indtægter herved. Dette gælder også valutauroen i 1993 og 1998.

For at kunne forsvare den danske krone, har Nationalbanken behov for at have valutareserver til rådighed. Nationalbanken har derfor en